

Arrest

nr. 265 001 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2021 waarbij de verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken

kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst uit een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen dat de problemen die verzoekers aanhalen; en met name het conflict met de familie van verzoeker, het incident met een vrouw aan de bushalte en de ruzie met de burens, niet zwaarwichtig genoeg zijn om beschouwd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoekers niet aannemelijk maken dat ze bij terugkeer naar Georgië op straat zouden belanden en dat precaire socio-economische omstandigheden sowieso geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

4.2. Verzoekers voeren aan dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat er in de beslissing van verzoekster integraal verwezen wordt naar de beslissing van verzoeker en citeren in verband hiermee uit arrest nr. 42 883 van de Raad. Verzoekers gaan er echter aan voorbij dat uit het geciteerde onderdeel van het arrest blijkt dat het in casu een bestreden beslissing betrof waarbij louter verwezen werd naar een ander beslissing, zonder dat de motieven van deze beslissing in de bestreden beslissing werden uiteengezet of dat de beslissing werd aangehecht aan de bestreden beslissing. In casu zijn de motieven van de bestreden beslissing van verzoeker echter integraal overgenomen in de bestreden beslissing van verzoekster, waardoor zij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of

het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De bestreden beslissing van verzoekster is derhalve genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Dat het feitenrelaas van verzoeker niet werd hernomen in de bestreden beslissing van verzoekster, doet hieraan geen afbreuk.

4.3. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de door hen aangehaalde incidenten wel zwaarwichtig waren omdat er fysiek geweld aan te pas kwam, en dat de problemen te maken hadden met verzoekster, waardoor het om gendergerelateerde problemen gaat, slagen zij er niet in de in de bestreden beslissingen uiteengezette argumenten omtrent het gebrek aan zwaarwichtigheid te weerleggen: "Nadat u in mei 2019 samen met uw vrouw terugkeerde naar uw geboortedorp Chiatura, begonnen de lokale bewoners uw vrouw te pesten en te beledigen (CGVS, p.6) omwille van haar uiterlijk. Uw vrouw had gekleurd haar en piercings, wat niet in goede aarde viel bij de mensen van het dorp. Uw vrouw werd een keer aangevallen bij een bushalte door een vrouw die haar piercing wilde afpakken, vervolgens kwamen anderen tussen en stopte de ruzie. Uw vrouw ging niet naar de politie, omdat ze alleen voor een piercing geen klacht zou willen indienen (CGVS, N. B., p.8). Met andere woorden vond uw vrouw het incident niet zwaarwichtig genoeg om bescherming te zoeken bij de autoriteiten. Uw ouders zouden geen problemen gehad hebben met het uiterlijk van uw vrouw toen jullie nog in Kutaisi woonden. Nadat de dorpelingen begonnen te roddelen kregen jullie wel problemen met uw ouders. Ze wilden dat ze haar uiterlijk zou veranderen (CGVS, p.7), in concreto vroegen ze aan uw vrouw om niet te roken en om haar haar niet te kleuren (CGVS, N. B., p.8). Het is niet onredelijk dat uw ouders aan uw vrouw vragen om zich aan te passen aan de heersende normen en waarden op het platteland. Er moet overigens opgemerkt dat u indien u het niet eens was met de huisregels van uw ouders, u een andere verblijfplaats in Georgië had kunnen vinden. Zelf zou u ruzie gehad hebben met N. K.. De ruzie begon toen jullie samen met een zestal anderen aan tafel zaten. N. maakte een opmerking over uw vrouw waarop ruzie ontstond. Jullie begonnen elkaar te slaan en de andere jongens moesten tussenkomen om het gevecht te stoppen. Enkele dagen later kwam N. naar uw tuin en sloeg u buiten westen (CGVS, p.9). U ging niet naar de dokter of de politie na de ruzie. Naar eigen zeggen was u bang om als verklikker beschouwd te worden (CGVS, p.8). Dit gegeven werd eveneens door uw vrouw aangehaald als bijkomende reden om geen klacht in te dienen (CGVS, N. B., p.8). Dat het vermoeden om als verklikker beschouwd te worden voor u opweegt tegenover de bescherming die de politie u had kunnen bieden, vormt een bijkomende indicatie dat het niet over dermate zwaarwichtige feiten gaat. Na uw vertrek zou N. u nog ge-sms't hebben, met de boodschap dat hij zijn doel bereikt had. U legt deze sms-berichten niet voor. Verder heeft u N. niet meer gezien en geen contact met hem gehad (CGVS, p.9)." Verzoekers halen nog aan dat de politie in Georgië heel conservatief is, de bevolking gelijk zou geven en hen geen steun zou bieden, doch betreft dit een puur hypothetische bewering aangezien verzoekers verklaren op geen enkel moment om bescherming te hebben verzocht bij de Georgische autoriteiten (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8). Dit argument kan dus niet verklaren waarom verzoekers geen bescherming zochten voor de door hen aangehaalde problematiek. Verzoekers overtuigen bijgevolg geenszins dat de door hen aangehaalde problemen bij terugkeer naar Georgië tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden leiden.

4.4. Verzoekende partijen voeren ook nog aan dat hun uiterlijk als Westersgezind wordt aanvoeld en dat ze hierdoor als opposanten worden beschouwd van het Russisch gezinde regime in Georgië. Verzoekers hebben echter geen problemen met de Georgische autoriteiten aangehaald tijdens hun interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken of hun persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal. Verzoeker verklaarde wel in het verleden actief te zijn geweest voor een politieke partij, maar deze activiteiten na de regeringswissel te hebben stop gezet, en zei hierover: "Ik ben niet politiek vervolgd(...). Ik heb helemaal andere problemen." (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5-6). De door verzoekers toegevoegde algemene informatie over de politieke situatie in Georgië heeft geen betrekking op hun persoonlijke problemen en toont niet aan dat zij enig probleem met de Georgische autoriteiten dienen te vrezen.

4.5. Waar verzoekers nog hun subjectieve vrees en psychologische kwetsbaarheid aanhalen, merkt de Raad op dat het wezenlijke criterium in de definitie van het woord vluchteling in artikel 1 de Conventie van Genève van 28 juli 1951 de "gegronde vrees voor vervolging" is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). In casu hebben verzoekers dit niet aangetoond.

Evenmin tonen verzoekers aan dat zij in Georgië geen toegang zouden hebben tot afdoende medische zorg in het kader van de mentale gezondheidsproblemen van eerste verzoeker.

4.6. Verzoekers voeren nog aan dat de coronacrisis de ongelijkheid tussen man en vrouw in Georgië heeft vergroot, hetgeen zou leiden tot toenemend gendergerelateerd geweld en intolerantie tegen hetgeen als marginaal wordt beschouwd en citeren in verband hiermee een persartikel, doch tonen niet aan hoe de coronapandemie in concreto in hun hoofde tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou leiden.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 september 2021, brengen de verzoekende partijen niets nieuws bij (bij monde van hun advocaat). Daar de verzoekende partijen ter terechtzitting van 10 november 2021 niets nieuws hebben op te merken of toe te voegen (met betrekking tot de in voormelde beschikking opgenomen grond) en zij geheel nalaten daadwerkelijk concrete opmerkingen aangaande de beschikking van 21 september 2021 te formuleren, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten, minstens (wordt vastgesteld en staat vast dat zij deze) geenszins ontkrachten of weerleggen. De omstandigheid dat mevrouw zwanger is en dat er momenteel veel betogingen zijn in Georgië, wijzigt hier niets aan.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET